

ÚLTIMA PEDRADA

BON ANY, MARISA

En la mort de Marisa Paredes

Problemàtic definir segons les regles socials vigents la personalitat de Marisa Paredes. Professionalment és fàcil d'adjectivar, gran actriu però i com a ésser individual? Un gran secret potser? I si és així, Marisa era el millor que es pot esperar d'un personatge públic. Ser, estar, mostrar-se, participar i alhora mantenir el secret.

El moment que li va tocar viure, obligava a la definició (de fet la societat sempre demana la definició de l'altre, no pas d'ella mateixa). Fatxa o d'esquerres. Si eres fatxa només et calia esperar el retorn de les aigües calmades, si se't qualificava d'esquerres, ho tenies més complicat perquè una persona d'esquerres havia d'arrossegar incondicionalment una llarga llista de barbàries. Un esquerrà de barba, mini faldilla, guisqui i lilit lliure, en cap moment podia qüestionar la tirania comunista però s'havia de mostrar bel·ligerant en qualsevol tic capitalista. Que sí, però que no.

Marisa Paredes, apart, no era una progre anònima, era actriu, treballava de cara al públic en una societat encara molt aferrada al franquisme. Probablement era fàcil passejar per Madrid o Barcelona, però l'Espanya profunda era una altra cosa.

Ella, la Paredes, vivia en aparent normalitat el món contradictori que li havia tocat, probablement tant o més confusa que el mateix món que l'envoltava, però enèrgica alhora. No feia escarafalls es defensava ella sola i quan creia que convenia, defensava tot allò que pensava just. La posició ferma d'un personatge públic no és habitual a Espanya. Una vegada el monopoli de l'esquerra va esquarterar-se, els ídols de la pantalla o la cançó, van anar retirant-se de la protesta. Al seu ritme, la Paredes va continuar sent la mateixa. Aquest és probablement el seu gran mèrit. No ser bandera de cap causa però estar en totes elles i principalment amb la llibertat individual, la seva gran defensa permanent.

No haurà estat fàcil per la Marisa contemplar la deconstrucció d'un món que un dia va ser esperança i ara és fangà. Quan la llibertat personal ha quedat penjada en el record dels que, sigui quin sigui el decorat, no es deixen torçar.

De ben segur que després del seu mutis vital tan discret com la seva vida, la Marisa Paredes gaudirà d'una molt millor nova eternitat.

